

[Niels Westerby.]

hvilken dyrtidsportion det skulle være, og hvornår det skulle være, vi har ikke kunnet få oplyst, hvordan ekstraskatterne skulle udredes, hvordan hele dette system skulle praktiseres, og den tekniske side er jo særdeles væsentlig. Regeringen kommer i dag med et lovforslag om avancekontrol; vi har kunnet pege på, at det var ikke særlig tilstrækkeligt, det var svært at administrere, det var nemt at omgå, og der var mange andre uheldige virkninger ved det.

Nu står det for os sådan, at den økonomiske politik, der skal anlægges i denne situation, bør være et samlet hele. Jeg synes ikke, det er rimeligt af regeringen at komme og sige til folketingets partier: nu lægger vi et lovforslag om avancekontrol frem for folketingets partier; tag stilling til det i dag! Men det andet led, eller alle de andre led i komplekset, jeg havde nær sagt: de væsentlige led i komplekset, er, om jeg så må sige, ligesom indhyllet i en tåge, så man ikke rigtig kan skimte, hvad de egentlig indeholder. Men i hvert fald, med hensyn til de principper, som regeringen har lagt frem, må vi sige, at efter vor mening er det ikke tilstrækkeligt.

Statsministeren karakteriserede vore betragtninger om at gå langt videre som værende noget, der var sagt i en Thorkil Kristensensk ånd, og det er også rigtigt. Vi har i liberalt centrum, de fleste af os, været under meget stor indflydelse af Thorkil Kristensen og hans virke i dansk politik, og vore betragtninger er i og for sig en forlængelse af de betragtninger, som han har angivet ved andre lignende lejligheder. Men det er selvfølgelig en konkret vurdering i denne situation, der fører dertil, og denne konkrete vurdering er ganske enkelt følgende: vi må se i øjnene, at der kan blive arbejdsløshed efter et stykke tid, når prisstigningerne har indhentet den delvise devaluering; vi vil kunne opleve stadig stigende renter, således at det bliver svært at investere for erhvervslivet; vi vil kunne risikere

at få et meget stærkt stigende prisniveau, vi vil kunne risikere at få stigende betalingsvanskeligheder; og vi vil kunne risikere at få ganske betydelige vanskeligheder på næsten alle økonomiske punkter efter et stykke tid. Og den erfaring har vi gjort med mellemrum i dansk politik i de sidste 20 år.

Hvorfor er det sådan, at hver gang vi er i en situation, hvor vi skal tage stilling til at gøre noget og nogen foreslår noget, der måske er lidt radikalt, men som er noget tilbundsgående og noget, der kan bære, så trækker man altid på skulderen og siger, at det er overdimensioneret, det behøves ikke, lad os prøve, om vi ikke kan klare os med mindre? Vi må dog se i øjnene, at det er dem, der muligvis bliver arbejdsløse, og dem, der ikke kan investere, dem, der kommer til at lide under prisstigningerne, og alle dem, der kommer til at lide under de kriselovgivninger, som vi i fremtiden skal gennemføre herinde i folketinget — det er dem, der kommer til at lide under, at vi ikke gør noget ved det, medens tiden er inde. Hvorfor skal vi altid gå til det yderste punkt? Hvorfor kan vi ikke prøve at rebe sejl, når situationen er der?

Jeg mener, at der i den britiske devaluering er et gunstigt psykologisk udgangspunkt for virkelig at sætte ind og få noget gjort ved det. Derfor vil vi gerne sige til regeringen: det, der er det centrale i det, der er til debat i dag, er selve hovedkomplekset fra regeringens side, og her må der gås mere grundigt, mere tilbundsgående, mere radikalt til værks. Det ønsker vi bliver gjort; det er vort råd, og vi er parat til at medvirke dertil. Men jeg vil gerne understrege: det skal være ligeligt over for alle befolkningsgrupper, over for lønmodtagere såvel som over for de selvstændige. Det er ikke en fordelingspolitisk opgave, der foreligger, men opgaven er simpelt hen at bringe forbruget i samfundet i overensstemmelse med vore økonomiske muligheder; det er dér, der skal sættes ind i dag; ellers vil den devaluering, som regeringen har gennemført, ikke føre til de ønskede